

1.

БОРБИТЕ НА БОГОВЕТЕ ЗА ВЛАСТ И КОНТРОЛ

Каква информация, какви факти ми позволяват да изкажа твърдението, че анунаките са човешки вид, пристигнал от друга планета? Това е един от най-важните въпроси, чийто отговор ще открием постепенно на страниците на тази книга. За момента нека потърсим в древните глинени таблички податки, които да ни разкрият психологическия профил на анунаките.

ИСТИНСКАТА ПРИРОДА НА БОГОВЕТЕ

Вече знаем, че имената на римските богове са най-обикновен превод на латински на имената от гръцкия пантеон. Така например древногръцкият баща на боговете Зевс се е превърнал в римския Юпитер, съпругата му Хера е станала Юнона, а Посейдон – Нептун. Много преди това обаче шумерското божество Нингиззида се е превърнало в египетското Тот, от него пък се появил гръцкият Хермес, а от Хермес – римският Меркурий.

По такъв начин изначалните богове получили нови, различни имена в различните културни и лингвистични области. Знаем, че най-великите философи и мислители на гръцката античност са черпели знания от Египет, което го прави люлка на западните и блискоизточните свещени традиции. Връзката Тот-Хермес-Меркурий е известна от векове. Хермес е бил първият мислител, който записал научните познания на своята епоха и Сичин го идентифицира по недвусмислен начин с шумерския Нингиззида. Нингиззида бил вторият син на Енки (след Мардук) и шумерският му символ, досущ като този на Енки – Господарят (Ен) на Земята (Ки), – се състои от две преплетени змии. Понякога двете змии са вплели телата си по начин, който образува цифрата осем, а друг път съставят шест кръга или обръча. Нещо повече, Нингиззида е изобразяван не само със змия, но и с анкх (най-свещения символ на Древен Египет) – кръст, увенчан с капковиден овал. Ето какво пише Сичин във „Войните на боговете и хората“ (с. 181) за Нингиззида/Тот/Хермес:

„Как наричали египтяните този син на Енки/Пта? Техният „бог на въжето, който измерва Земята“, бил Тот – той бил (както научаваме от „Разкази за вълшебниците“) назначен за пазител на тайните на пирамидите в Гиза. Според Манетон Тот заменил Хор на египетския престол – това се случило към 8670 г. пр.Хр., точно след края на Втората пирамидна война“.

В Египет наричали боговете Нетеру, което означава „пазител“. Това определение характеризира много точно представителите на по-високоразвита цивилизация, които обаче не са „създали“ човечеството от нулата – както ние очакваме от нашите „създатели“. Строго погледнато, анунаките не са „създатели“ на човечест-

вото – древните таблички използват думи от рода на „усъвършенстват“ и „оформят“, – което означава, че са осъществили оптимизация или „ъпгрейд“ на нашия основен комплект от геноми.

Когато небесният цар Ану дошъл на Земята със своя втори син и законен наследник Енлил, Енки получил командването над африканския континент и разработването на новите златни мини в Южна Африка. Самият Енлил станал главнокомандващ на Шумер и установил своята столица и жилище/храм в Нипур, първия център за управление на полетите на техните космически пътешествия. Сичин датира първото пристигане на Ану с Енлил осем нибируански години след кацането на Енки или 28 800 земни години след появата на Енки на Земята („Войните на боговете и хората“, с. 83).

Като велик учен и инженер Енки още с пристигането си на Земята построил диги и прокопал напоителни канали в обширния блатист район, където водите на Тигър и Ефрат се вливат в Персийския залив. Именно там създал първия си лагер, прераснал впоследствие в град Ериду. По-късно реализирал подобен мащабен проект и в Северен Египет, където цялото плато Гиза също било покрито с мочурища. След като отвоювал тези земи от водата, Египет бил наречен „издигната [от водите] земя“.

Според Сичин Енки всъщност бил бог Пта – първият владетел от Първата династия на боговете – и управлявал в продължение на 9000 години, след което бил наследен от първородния си син Ра-Мардук. Царуването на Пта-Енки започнало (според историческите сведения, оставени ни от Манетон) 17 870 години преди възкачването на престола на първия фараон от човешки произход Мен (гръцки Менес), който установил столицата си в Мемфис.

Това означава, че Египет, а и цяла Африка, са били лично владение на Енки и потомците му за много дълъг период от време. Владичеството му продължило до третото поколение анунаки, когато в най-южната част на континента била построена научна станция за наблюдения и проучвания на Антарктида. Ръководството ѝ било поверено на Ерешкигал, внучка на Енлил, първоначално самостоятелно, а впоследствие в тандем със съпруга ѝ Нергал (друг син на Енки).

На родната си планета Нибиру анунаките носели традиционно украшение за глава, символ на кралската кръв на Ану. То наподобявало два рога на бик или крава. Най-високопоставените богове си слагали два, три и дори четири чифта рога. Вероятно затова Нинмах, идентифицирана като богинята Хатор в Древен Египет, избрала за свой символ кравата. Ако обаче се вгледаме в символиката, скрита зад свещената крава в Индия, ще открием, че тя олицетворява Великата майка, която дарява живот, която храни и закриля. Това, разбира се, е възможно най-подходящият символ за Нинмах, която създала – или по-скоро усъвършенствала – човечеството, която се намесвала в острите конфликти и битките, разиграли се между войнолюбивите принцове на анунаките, за да им напомни, че животът и цивилизацията са плод на вековни грижи и са прекалено ценни, а те вече за унищожили твърде голяма част от тях. Вероятно е отправяла подобни призиви – или по-скоро анунаките са се вслушвали в думите ѝ – едва когато разрухата, ширнала се пред

погледите им, започнала да им действа отрезвяващо и казаното от Нинмах достигнало да умовете им.

Особено интересен за нас е въпросът дали анунаките са били човешки вид, роден на друга планета или свят, и каква част от тяхната ДНК сме получили по време на последното генетично усъвършенстване на Зиусудра/Ной. Тъй като искам да бъде пределно ясна, ще направя разграничение между видовете (човешки или не, за които можем да съдим по биологични и психологически податки) и произход или месторождение (човешки същества, родени на Нибиру или на Земята). Както ще видим, разполагаме със солидна основа (историческите данни, съдържащи се в глинените таблички от Месопотамия), върху която да стъпим и да стигнем до извода, че анунаките са били човешка раса, която притежавала всичко онова, което наричаме „човешки слабости“, с изключение на краткия живот. Нещо повече, на външен вид много наподобявали хората, но имали ясно разграничими (макар и неуточнени) разлики. Притежавали човешки тела и силна сексуалност, макар да изглеждали като „гиганти“ в сравнение със земните хора. Изпитвали човешки чувства и емоции (които трудно контролирали), поддържали семейни връзки от човешки тип (съпруги, наложници, извънбрачни любовници), имали благородническа каста и властови структури, изпълнявали специфични функции и живеели в градове. Били крайни индивидуалисти и се борели за власт, любов, богатства и последователи, като това важи с особена сила за властващата „царска“ фамилия.

Що се отнася до тяхната цивилизация, тя несъмнено била високотехнологична, тъй като овладели междупланетните полети далеч преди да потеглят някъде отвъд астероидния пояс и да кацнат на Земята. Те създали космическа станция на Марс (Лахму), а вероятно и на Луната, изградили и орбитална станция, проучили всички планети на нашата Слънчева система. Впоследствие Енки ще положи основите на астрономията на Земята – от разделението на небесната сфера на 360й до групирането на съзвездията в еклиптиката, все категории и понятия, които използвате и до днес. Анунаките се отличавали с високоразвита оръжейна индустрия, атомна мощ, високотехнологични нанокомпютри, почти мигновена междупланетна комуникация, много бързи летателни апарати – както за пътувания между планетите, така и за пътувания от един континент на друг.

Анунаките овладели тайните на генното инженерство и клонирането, на медицинските лъчи и енергийните полета, както и на енергийните лъчи, използвани за контрол и телекомуникация и навигация при космическите им полети. Научните им познания в областта на астрофизиката, геологията и климатологията били на невероятна висота, тъй като били в състояние съвсем точно да предскажат промените в планетарното равновесие и надвисналите катастрофи.

Не бива да пропускаме и тяхното дълголетие (почти безсмъртие), позволило им да натрупат огромни познания за миналото, подпомогнати от обичая им да водят точни исторически хроники. Със сигурност съхранявали информацията на компютърни носители, за което свидетелстват миниатюрни високотехнологични машини, наречени ме, които използвали, за да контролират технологична, научна и друга апаратура.

ДРЕВНАТА НИБИРУАНСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Ако искаме да разберем що за хора са били анунаките – например дали са притежавали човешки качества или психиката им е била напълно чуждоземна, – единственият начин да хвърлим повече светлина върху проблема е, като проучим живота и цивилизацията на родната им планета Нибиру. Каква е била обществената им организация? Какви са били научните и религиозните им вярвания? Какъв е бил психологическият им профил?

От древните таблички – и най-вече от хетската книга, озаглавена „Царството на Небесата“ – познаваме единствено епохата, предшестваща първото пътуване на анунаките до Земята, а случилото се след това ни помага да разберем, че борбата за власт и контрол е била неизменна и вездесъща част от живота на Нибиру. За властта са се борили две династии – на Алалу и на Ану. Първият владетел, за когото имаме сведения, е бащата на Ану, когото Алалу предизвикал на дуел, обичаен начин за отправяне на предизвикателство към царя, като на трона сядал победителят. Този дуел се провеждал по характерния за Нибиру начин – борба, при която състезателите били голи, невъоръжени и можели да си нанасят удари под кръста, както при гръцките борби в древността. Любопитно е да се отбележи, че подобен обичай за сваляне на краля посредством ритуална борба съществувал и у франките, обитавали земите на днешна Франция, докато през V в. техният крал Кловис не приел християнството и не положил основите на династията на Меровингите. От този момент насетне френските крале били благославяни от папата, помазвани и увенчавани с короната по милостта на църквата.

Алалу спечелил дуела, но – вероятно за да умилистави победения клан – взел Ану, най-младия син на бившия цар, за свой виночерпец. Когато пораснал, Ану на свой ред предизвикал Алалу на дуел и спечелил короната. Впоследствие взел Кумарби, невръстния внук на Алалу, за свой виночерпец.

„Войните на боговете и хората“ (с. 88) предава случилото се според хетския текст „Царството на Небесата“:

Девет отброени периода беше цар на небето Алалуш [Алалу].

На деветия период Ануш [Ану] поведе битка срещу Алалуш.

Алалуш бе победен, избяга той от Ануш,

спусна се на тъмната Земя, на тъмната Земя отиде.

Седна на престола Ануш.“

Деветте „отброени периода“ са шар (или сар), една нибируанска година, която според Сичин продължавала 3600 земни години. По време на царстването на Алалу атмосферата на Нибиру – за която се смята, че е била защитавана и поддържана от частици, изхвърляни от вулкани – започнала да се свива с опасни темпове. (Трябва да отбележим, че това звучи напълно логично, тъй като пепелта и частиците, изхвърляни при вулканично изригване, се издигат в горните слоеве на атмосферата, където отразяват ултравиолетовите лъчи и понижават температурата на земната повърхност.) Решението на Алалу било да използва ядрени взривове, за да стимулира изригването на вулканите, но ефектът върху атмосферата

на Нибиру бил краткотраен. Специалистите предложили и друг вариант, който се оказал неосъществим: нибируанските учени знаели, че могат да разпръснат златни частици в горните слоеве на атмосферата и да създадат защитен воал около планетата, който да задържи атмосферата. На Нибиру обаче нямало достатъчно злато.

Самите ние неотдавна разпръснахме алуминиеви йони в атмосферата в опит да затворим дупките в озоновия слой и да защитим планетата от смъртоносните слънчеви ветрове и радиация. Използвахме същата логика: металните частици не само ще запълнят дупките, но и ще отразят обратно слънчевите лъчи и така ще намалят парниковия ефект върху Земята.

След като бил победен, Алалу избягал на Земята със своя космически кораб и пилот, който също бил инженер. Тъй като идвал от място, намиращо се далеч отвъд Нептун, в един момент той трябвало да си пробие път през астероидния пояс (наричан в табличките Кованата гривна) и Алалу направил това с помощта на ядрени взривове. Затова знаем, че когато кацнал на Земята, той носел ядрено гориво и ядрени заряди. На нашата планета бързо открил злато в непосредствена близост до мястото, на което кацнал – в блатистите райони по бреговете на Персийския залив. Той незабавно се свързал с Ану, опитвайки се да изтъргува тази информация срещу безопасно завръщане на Нибиру. Тогава Ану изпратил на Земята Енки, главния учен на Нибиру, за да провери твърденията на Алалу за златни находища.

Енки открил кораба на Алалу и кацнал до него на брега на Залива. Той самият използвал друг вид енергия, извличана от водата (водород), както за корабно гориво, така и за да премине пред астероидния пояс, но впоследствие научил, че Алалу е използвал ядрена енергия. Предвидливо разположил лагера си в близост до Алалу, открил златото във водата и тръгнал да проучи Земята с помощта на собствения си пилот. Не след дълго в мрака на нощта той взима „седемте страховити оръжия“ (ядрените ракети) от кораба на Алалу с помощта на своя пилот. Табличките описват как след това двамата отишли на далечно място и скрили ядрените оръжия, за да не бъдат използвани отново, макар хрониките да не споменават причините за това решение. Не бива да забравяме, че Енки е водещ учен в областта на физиката, астрономията, математиката и инженерните науки, докато и баща му Ану, и сваленият цар Алалу са били пълни невежи в това отношение (вж. Креймър и Мейър, „Митове за Енки“). Енки дори бил извършил толкова революционни открития, свързани с водата и водорода, че на Нибиру получил прозвището Еа, или Господар на водата. Изглежда, че на Нибиру се отнасяли критично към ядрените заряди и решението да бъдат използвани за стимулиране на вулканичната дейност – дори като последна възможност – предизвикало недоволство у мнозина, особено у клана на Ану. Възможно е обаче Енки да е действал с цел да осигури политическа изгода за своя баща, като отслаби позициите на Алалу, лишавайки го от тези мощни оръжия. Тъжна подробност е обстоятелството, че Енки се е нуждаел от помощта на своя пилот, за да вземе и да скрие ядрените заряди, а впоследствие въпросният пилот разкрил съществуването и местоположението им. Така те били използвани, за да изпепелят част от днешна Палестина и Израел, събитие, описано в Библията (Книгата) като унищожаването на Содом и Гомор.

След като Енки установил лагера си на Земята на мястото, където кацнал (след време тук щял да изникне първият град – Ериду), борбата между двете царски династии се пренесла на нашата планета. Също както Алалу бил сторил по-рано, Ану приел в знак на мир да назначи Кумарби, младия внук на Алалу, за свой виночерпец и така приел възможността след време самият той да бъде предизвикан на двубой. Когато три орбити (или шар) на Нибиру по-късно той посетил Земята и златодобивния град Ериду, създаден от Енки, Ану не посмял да остави на Нибиру нито законния си наследник Енлил, нито внука на Алалу от страх да не заграбят властта в негово отсъствие. Не посмял обаче и да вземе Кумарби на Земята, затова го оставил на орбиталната космическа станция, командвана от игиги (Иги.Ги: Които виждат – т.е. наблюдават – и кръжат). И наистина, по-късно избухнала ожесточена война между Кумарби (подкрепен от игигите) и Енлиловия род.

Трябва да обърнем специално внимание и на странния факт, че Ану изпратил своите двама съперничещи си наследници на Земята – първородния от наложница (Енки) и родения по-късно от неговата съпруга и полусестра (Енлил, законния наследник), – след което направил всичко възможно да не се върнат на Нибиру. Това може да се тълкува и като коварна и зловеща стратегия да запази трона си. При това положение двамата наследници щели да враждуват помежду си кой да господства на Земята, след което борбата щяла да бъде продължена от техните синове и дъщери. Колонизацията на Земята започнала от две различни места – Шумер и Африка – и била съпроводена от непрестанни сблъсъци между двата враждуващи клана. Енлил, който бил главнокомандващ, построим собствен дом-храм и град – Нипур, в земите, където впоследствие щял да се появи Шумер, докато Енки, „господар на Земята“ и главен учен, властвал над Африка (Абзу) – както над Югоизточна Африка, където се намирали златните мини, така и над Египет. Борбата между двата клана щяла да прерасне в нескончаем конфликт и да доведе до двете Пирамидни войни.

Да се върнем обаче на нибируанската цивилизация. В плочките (поне в тези, които сме открили до момента) се съдържа малко информация за появата и възхода на тяхната цивилизация и за организацията на обществото. Ясно е например, че ядрените технологии не са развити единствено с цел стимулиране на вулканичната дейност. Названията на различните оръжия от рода на „Страховито оръжие“, „Оръжието на ужаса“ и пр. ни подсказват, че нибируанците са натрупали горчив опит в това отношение. Това се е случило много по-рано. Толкова по-рано, че, изглежда, са забравили какво влияние оказва радиоактивният облак. По-младото поколение със сигурност не е знаело какви могат да бъдат последиците, но лично Ану дава съгласие да се унищожат космодрума в Синай и пет града в равнината, като в същото време наивно нарежда населението да бъде пощадено. Когато най-високоставените сред анунаките взимат участие в Съвета на боговете, за да обсъдят и решат дали да използват ядрени бойни заряди, никой – дори Нинурта, главнокомандващият силите на Енлил и негов син, роден от Нинмах – не повдига въпроса за посоката на ветровете и конкретните климатични условия в момента на атаката. Нещо повече, ако са искали да унищожат единствено космодрума и разположените

на него кораби (използвани за междупланетни полети от Нибиру до Земята и обратно), защо Съветът на боговете е позволил да бъдат използвани всичките седем ядрени бомби или ракети, когато само една е била достатъчна? Енки възразил на това решение, но допуснал грешка като предположил, че останалите няма да открият местонахождението на зарядите.

И така, какво можем да заключим по отношение на нибируанската цивилизация на нейната родна планета?

От гледна точка на научните им постижения, те несъмнено са изключително високоразвито технологично общество:

- разполагали са с атомна енергия поне половин милион години преди нас;
- комуникациите им са покривали огромни разстояния и са достигали дори до Нибиру като най-отдалечена точка;
- осъществявали са междупланетни полети до периферията на Слънчевата система, които са продължавали дни, месеци и години, но не и десетилетия, а това означава, че вероятно са извършвали скокове през червееви дупки;
- разположили са орбитална и космическа станция на Марс, управлявани от екипаж от 300 анунаки, наречени игиги („които виждат и кръжат“);
- сканирали са и са засичали вражеската дейност на големи разстояние (с помощта на радарно или сателитно наблюдение);
- използвали са малки „лични“ самолети (или други летателни апарати) за обичайните си всекидневни дела на Земята и разбира се,
- разполагали се с космодруми, центрове за контрол на полетите и пр.

От гледна точка на общественото им устройство, можем да отбележим:

- много силна и устойчива йерархична власт: синовете никога не се бунтуват открито срещу което и да било решение на бащата цар, а наследственото право върху престола може да бъде отнето само посредством пряко предизвикателство и дуел;
- определена склонност към използването на насилствени методи, включително война, за постигане на поставените цели. Откриваме богат арсенал от оръжия, чието разнообразие – сравнено с липсата например на работи, които да бъдат използвани за крупни инфраструктурни проекти или в златодобивните мини, – само подчертава колко войнствена е била тяхната цивилизация. И наистина, с течение на времето тази тенденция само ще се засилва благодарение на невротичния ревнив Нергал (син на Енки) и опасно амбициозната и войнствена Инана/Ищар (внучка на Енлил).

Разбира се, с това не искам да кажа, че ние, хората от Земята, може да съдим нибируанците мъдро, обективно и справедливо. По-скоро искам да покажа до каква степен са приличали на нас. Проблемът обаче е, че те са възприемани като богове,

а боговете би трябвало да олицетворят всички добродетели, и най-вече Справедливостта, Доброто (в противовес на злото) и Добродетелността. Изглежда, че древните политеистични религии са били много по-близо до реалността на древните богове и техния толкова човешки психологически профил, отколкото почти аксиоматичната интерпретация, предложена от монотеизма.

Индуизмът например има върховна троица от богове – Вишну (и неговият аватар Кришна, бога на любовта), Шива (учен и аскет) и Брахма (бога творец, на когото обаче са посветени твърде малко храмове). Кришна, богът на любовта и реинкарнация на Вишну, често бива изобразяван в компанията на красиви жени – неговите гопи или куртизанки, – които се наслаждават на музика, танци и флирт, заобиколени от прекрасна природа. Всичко това се случва, разбира се, със съгласието на божествената му съпруга Радха. Като изключим музиката и танците, можем да кажем, че красивите жени и правенето на любов е слабост и на Енки. Що се отнася до божествената Хера на древните гърци, ревнива, възискателна и склонна към насилие, толкова придирчива към избраните от нея „герои“ като Херакъл/Херкулес, аналогията с Инана/Иштар се натрапва от само себе си. Инана карала избраните от нея герои да воюват с други религии и да завладяват света с нейната божествена помощ, както и с помощта на не по-малко божествените ѝ оръжия.

ЧОВЕШКИ, ТВЪРДЕ ЧОВЕШКИ БОГОВЕ – СВЕПЛАТА СТРАНА

Дотук нарисовахме портрета на една войнолюбива цивилизация, вманиачена на тема власт и контрол, избилстваща от смъртоносни съперничества между кръвни братя, и с наука, фокусирана предимно върху разработването на оръжия и технологии за контрол..., но какво можем да кажем за положителните черти в психологическия профил на боговете анунаки?

Анунаките, независимо от пола им, изразявали спонтанно своите мисли и чувства в проза, а нерядко и в стихове. Често възпявали любовта и другите си чувства. Любовта на Инана към Думузи била толкова дълбока, че тя написала или вдъхновила някои от най-изящните стихове, посветени на чистата възвишена любов в поезията на древните шумери.

Анунаките определено били почитатели на изящните изкуства. Знаем например, че Нинурта имал флейта и научил Адапа да свири. Знаем също така, че Ану – Небесният баща – имал лира, която оставил на земята. Тази лира била толкова обичана, толкова свещена, че била поставена на специално място в храма на Инана в нейния град Ерех/Урук, построен от Енмеркар („Войните на боговете и хората“, с. 242):

*„[Храмът на Инана] с лазурит бе украсен
от ръцете на самия Нингал.
На светлото място...
дома на Инана
лирата на Ану те поставиха“.*

Анунаките използвали тънкия си усет за изкуството и инженерни познания, за да построят величествени жилища-храмове. В тях живеели и пазели светая светих на своите познания, технологии и техно-магични артефакти (ме), свързани с конкретните им функции, власт и умения. В същото време храмовете били места, където простосмъртните им отдавали почит и част от тях била достъпна за техните следовници. На практика храмовете комплекси били огромни и около тях се издигали цели градове. След време, когато жреческата власт била „спусната на Земята“ (както и царската), и научното, и духовното познание били съсредоточени в ръцете на върховния жрец, който се грижел да води записки върху глинени таблички, да събира цели библиотеки с преписи на едни или други таблички и да извършва свещени ритуали.

Много древни поеми възпяват красотата и величието на тези храмове, особено на тайните им стаи, като тази, в която става въпрос за храма на Енки, разположен сред дивно красивата природа на Абзу (Апсу), цитирана в „Дванадесетата планета“ (с. 296):

*„Към теб, Апсу, чиста земя,
където големите води бързо текат,
към дома на господаря на течащите води
господарят се отправя...
Дом не течащите води
Енки в чистите води създаде,
насред Апсу
голямо светилище издигна“.*

Друга значима психологическа податка е уважение към бащата и подчинението към негови заповеди и желания. Видно изключение от това правило е Нергал, който, след като бил смъртен от баща си Енки за хаоса, който създал в храма на Мардук във Вавилон и получил заповед да напусне Шумер, проявил неуважение и „изрекъл безочливи думи“ („Войните на боговете и хората“, с. 257). Той се възпротивил на заповедите на баща си, „разрушил дома на Мардук, запалил портите му и на тръгване обявил, че неговите привърженици ще останат в града“.

Бащата нерядко е изпълнен с любов към децата си и се опитва да разпредели между тях справедливо земите и, разбира се, познанието, както свидетелства този откъс от „Войните на боговете и хората“ (с. 152). (Не забравяйте, че Енки е наричан Пта в Египет, а Мардук е бог Ра.)

*„Енки на своя син Мардук отговори:
– Сине, какво още не знаеш?
Какво повече мога да ти дам?
Мардук, какво още не знаеш?
Какво още мога да ти дам?
Всичко, което знам аз, знаеш и ти!“*

Виждаме голямо уважение и към майката. Когато Нинмах получава властта над четвъртия регион – Синайския полуостров, наричан Тилмун, където сред сухи и безплодни земи е разположен новият космодрум, построен след Потопа – синът ѝ Нинурта (роден от брат ѝ Енлил) прокопава напоителни канали и прави възможно отглеждането на различни земеделски култури, цветни и плодни дръвчета и дава препитание на хората.

Връзката баща-дъщеря също е много силна и – поне от страна на Енки – е съпроводена с кръвосмешение. Енки, който бил обзет от непреодолимо желание да се сдобие с наследник от мъжки пол, а имал „само“ дъщеря от Нинмах, прелъстил първо дъщеря си, а по-късно и внучката си. По аналогичен начин за Ану се казва, че е обичал правнучката си Инана, при това в съвсем не символичен смисъл и я взимал със себе си винаги, когато посещавал Земята, както и по време на единственото ѝ посещение на Нибиру. Разбира се, трябва да отбележим, че става въпрос за общество, в което на брака между полубрат и полусестра не само се гледа с добро око, но и се фаворизира от законите за наследство. Що се отнася до връзката между същински братя и сестри, те също са допустими, но само за удоволствие, браковете между тях са забранени. Нещо повече, говорим за почти безсмъртни (от нашата гледна точка) създания, макар че по-кратките земни цикли са карали анунаките да остаряват на нашата планета по-бързо в сравнение с родната Нибиру, при това до такава степен, че когато Ану посещавал Земята, изглеждал по-млад от собствените си синове. Разполагаме и с красиви стихове, които възпяват чувствената любов на сестра към нейния полубрат.

Не виждаме обаче анунаките да се радват и да празнуват достатъчно често – великолепните пирове се устройват предимно по време на посещенията на Ану и съпругата му Анту на Земята. Ако съдим по значимите религиозни тържества, боговете празнували предимно със своите последователи, но рядко помежду си.